

Dem — det er Anbefaling nok. I „Elysium“ kender jeg Værten. De kan sige ham, at han kan træffe mig i Telefonen mellem 5 og 7.“

Hr. Carlsen rejste sig nu, satte Hatten paa og begyndte for tredje Gang med begge Hænder en Jagt gennem alle sine Lommer.

„Aa hør . . . De har vel ikke en lidt god Cigar hos Dem? Jeg ser, jeg har glemt mit Futteral.“

„Nej, jeg har lagt af at ryge.“

„Det var sgu kedeligt! — Naa! Altsaa paa Gensyn imorgen, Højstærede!“

II

Taagen laa tæt over Byen. Raadhuspladsen druknede i et Halvmørke, hvor Glødelysenes Kupler saaes som osende Lamper. Ned gennem Taagen dalede Raadhusurets højtidelige Salmetone. Dets oplyste Skive syntes at svæve frit i Luften deroppe lig en bleg Maane. Inde paa Strøget, i de snævre Gader, hvor de store Butiker skabte en kunstig Dag, var der Trængsel paa Fortovene. Det var en af de Aftentimer, da Strømmen igen gaar ind efter, til Teatrene, Koncertsalene og Aftenselskabeligheden. De svære Omnibusheste dampede. Automobilerne gled truttende afsted med pyntede og glade Mennesker.

Paa Kongens Nytorv mødtes man igen af Mørket. Vognlygterne spejlede sig i den vaade Stenbro paa Farten ned mod Teatret, under hvis oplyste Loggia der var et Mylr som foran Flyvehullet i en Bikube.

Paa Hjørnet af Bredgade gik to Herrer forbi hinanden og hilste. Den ene af dem standsede, og der blev vekslet Haandtryk. Derpaa fulgtes de langsomt ud gennem Bredgade i lavmælet Samtale. Hvergang der nærmede sig nogen paa det samme Fortov, dæmpede de deres Stemmer yderligere eller tav helt, mens vedkommende gik dem forbi.

Den ene af Herrerne var en høj, førladen Mand med bart Ansigt, omkring de halvhundrede. De fleste Folk kendte ham